

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДЛЯ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ У ВОЄННИЙ ПЕРІОД

Войчишена М. В.

*старший викладач кафедри кримінального процесу та криміналістики
факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування,
Донецький державний університет внутрішніх справ
м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область, Україна*

В умовах сьогодення особливого значення набуває підготовка фахівців для підрозділів Національної поліції України, які відповідно до своїх повноважень здійснюють протидію злочинності, забезпечують захист прав і свобод громадян, підтримують публічний порядок і безпеку, надають допомогу громадянам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [3]. Крім того, під час дії правового режиму воєнного стану на працівників поліції покладено обов'язок забезпечення вказаних функцій на деокупованих територіях та територіях, наближених до зони проведення бойових дій, а також забезпечення заходів щодо здійснення правового режиму воєнного стану. У зв'язку з чим, підготовка поліцейських має бути орієнтована на подолання сучасних викликів, а поліцейські повинні володіти навичками щодо здійснення заходів із виявлення та припинення кримінальних та адміністративних правопорушень, забезпечення публічної безпеки і порядку, надання допомоги особам, які потрапили у тяжке становище, усунення загроз життю і здоров'ю людей, роботи із вибухонебезпечними предметами та контролю за незаконним обігом зброї, здійснення досудового розслідування та роботи із доказами в умовах, що загрожують життю і здоров'ю поліцейських.

Підвищення якості сучасної освіти поліцейських здійснюється шляхом: по-перше, забезпечення її практичної складової та орієнтації на вимоги практики, особливо в умовах дії правового режиму воєнного стану та ведення бойових дій, що здійснюється за допомогою ознайомлення із специфікою роботи практичних підрозділів поліції, формуванні практичних навичок і спеціальних компетентностей, необхідних для успішного виконання завдань поліцейського на деокупованих територіях або територіях, наближених до зони бойових дій, а також вдосконалення методів навчання (включаючи цифрові та інтерактивні технології). По-друге, використання ефективного і найкращого досвіду підготовки поліцейських в європейських країнах. Так, на сьогодні, українські виші

активно використовують європейський досвід щодо підготовки поліцейських, який характеризується інтеграцією зусиль країн Європейського Союзу (далі – ЄС), взаємодією та створенням спільних програм підготовки поліцейських із врахуванням сучасних викликів і потреб, виховання у майбутніх правоохоронців доброчесності, мужності, професіоналізму, наполегливості та компетентності. Покращенню освітнього рівня та наближенню до стандартів європейської освіти сприяють програми обміну досвідом, підвищення кваліфікації та тренінги для викладачів, проходження спеціалізованих курсів, а також впровадження стандартів і практик європейської освіти шляхом розроблення навчальних програм, направлених на розвиток практичних навичок та спеціальних компетенцій у здобувачів вищої освіти.

Одним із кроків наближення до стандартів європейської освіти є активне залучення до міжнародних програм та навчальних ініціатив, становлення партнерських відносин та забезпечення співпраці із країнами ЄС. До таких програм доцільно віднести програму ЕРАЗМУС+, метою якої є підтримка освітнього, професійного та особистого розвитку громадян ЄС та поза його межами у сфері освіти, молоді та спорту, задля внеску до стійкого зростання, якості робочих місць і соціального згуртування, для розвитку інновацій та посилення європейської ідентичності і активного громадянства [2].

Важливу роль у підготовці правоохоронців відіграє Місія CEPOL (Європейський поліцейський коледж), яка полягає в тому, щоб зробити Європу безпечнішим місцем через навчання та підготовку правоохоронців. CEPOL сприяє запобіганню та боротьбі з серйозною та організованою злочинністю, тероризмом та новими загрозами безпеці, сприяючи та посилюючи транскордонну співпрацю через професійну підготовку; підтримує, розробляє, впроваджує та координує стандартизоване та спеціалізоване навчання відповідно до пріоритетів підготовки правоохоронців ЄС; прагне стати центром ЄС з навчання правоохоронців, щоб забезпечити співробітників правоохоронних органів навичками, необхідними для запобігання злочинам сьогодні та завтра [1].

Отже, підвищення якості сучасної освіти поліцейських та її наближення до європейських стандартів сприяє вдосконаленню методів навчання, його практичної орієнтованості, зосередженості на формуванні практичних навичок і спеціальних компетентностей, необхідних для успішного виконання завдань поліцейського в умовах сьогодення, ознайомлення із специфікою роботи практичних підрозділів поліції, активне залучення до міжнародних програм та навчальних ініціатив.

Література

1. Official website CEPOL. URL: <https://www.cepola.europa.eu/about/mission-vision-and-values>
2. Європейська інтеграція. ЄРАЗМУС+ / Офіційний сайт Міністерства освіти і науки. URL: <https://mon.gov.ua/ministerstvo-2/diyalnist/mizhnarodna-spiivpratsya-2/evropeyska-integratsiya/erazmus>
3. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-10>

ЕЛЕМЕНТИ ЗЛОЧИНУ ГЕНОЦИДУ

Данієлян Д. А.

*здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти
кафедри морського та міжнародного права,
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Злочин геноциду є одним з найтяжчих порушень міжнародного права, визначеним у Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього 1948 року, яка була прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 9 грудня 1948 року і набула чинності 12 січня 1951 року [1].

Цей злочин складається з об'єктивної сторони, що охоплює конкретні фізичні дії (*actus reus*), та суб'єктивної сторони, пов'язаної з психологічним ставленням винного (*mens rea*), зокрема спеціальним наміром (*dolus specialis*) знищити захищену групу [2].

Об'єктивна сторона геноциду включає п'ять заборонених актів, спрямованих проти національних, етнічних, расових чи релігійних груп, як визначено статтею II Конвенції: вбивство членів групи; заподіяння серйозної тілесної або психічної шкоди членам групи; навмисне створення умов життя, розрахованих на фізичне знищення групи повністю або частково; заходи щодо запобігання народжуваності в групі; насильницька передача дітей з однієї групи до іншої [1]. Ці акти повинні бути вчинені щодо захищених груп, і лише вони підпадають під визначення геноциду, на відміну від політичних чи економічних груп, які можуть кваліфікуватися як злочини проти людяності [3].

Суб'єктивна сторона вимагає доведення спеціального наміру знищити групу як таку, повністю або частково, що відрізняє геноцид від інших злочинів [2]. Доведення цього наміру є складним, оскільки воно базується